

Ս. ՆՈՒՆԵՒ ՊԱՏԿԵՐԻ ԱՌԱՋ

Խունկի բուրյան մըշուշներում,
Մըրմունջներով պատած երգի՝
Կանգնած է նա կապույտ հեռվում՝
Վարդը կյանքի, հարսն երկընքի,
5 Եվ չըգիտեմ՝ աղոթք անեմ,
Թե՞ ըզմայլեմ իր գեղի դեմ:

Համակ շընորհք ու սըրբություն,
Նայում է լուռ՝ լուռ սըրտիս մեջ,
Լուս հայացքի խորքում անհուն
10 Վառված սիրո կըրակն անշեջ...
Եվ ո՞վ կասի՝ կըրակն է շատ,
Թե՞ սըրբությունն իր անարատ:

Խաչ է բըռնած իր կույս ձեռին,
Որ նըման չի ոչ մի խաչի,
15 Ու որթն, ասես, աստվածային,
Պիտի շընչի ու կանաչի.
Մի նըշանում կապված հանդարտ՝
Տանջանքը վեհ, կյանքը զըվարթ.

Մութի թեթև քող է իջել
20 Պայծառությունն իր երկնային,
Վշտի ամպից լույս ճաճանչել,
Լույսն ըսքողվել վշտովն իր հին.
Ու շարիքն էլ, ասես, անկար,
Զարդ է դարձել իրեն համար:

25 Ախ, առնեի եղբոր ձեռով
Բախտի ձըգած քողը տըրտում,

Որ նա հառներ իր ողջ գեղով,
Ապրեր անփույթ էն ճոխ հովտում,
Վերին Պոետն ուր որ նըրան
30 Կերտեց, դարձավ ապշեց վըրան: